

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Pavlíny Vrkočové v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. opatrovníkem Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 12. 2016, č. j. 2 A 103/2016 – 22,

takto:

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 12. 2016, č. j. 2 A 103/2016 – 22, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7. 12. 2016 č. j. KRPA-493682-23/ČJ-2016-000022, **se zrušuje.**
- III. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů v řízení o žalobě i v řízení o kasační stížnosti.
- IV. Soudem ustanovenému opatrovníkovi žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.228 Kč. Tato částka bude opatrovníkovi žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předcházející řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 12. 2016, č. j. KRPA-493682-23/ČJ-2016-000022, podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajistila za účelem předání podle přímo použitelného nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení svobody.

[2] V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce se dne 6. 12. 2016 v 11:00 hod. dostavil na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy. Na území České republiky přicestoval dne 5. 12. 2016 a na Alžírské ambasádě požádal o vydání laissez – passer, určeného k návratu do domovského státu, který mu byl vydán s platností od 5. 12. 2016 do 8. 12. 2016. Uvedl, že se na území České republiky zdrží jen do doby, než nastoupí do letadla, jelikož má již zakoupenou letenku z Prahy Ruzyně do Alžíru na den 7. 12. 2016 s odletem v 15:15 hod.

[3] Vzhledem k tomu, že žalobce vstoupil na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu či víza a veškeré doposud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že na území Belgického království a Rakouska s ním bylo nebo nadále je vedeno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, dospěla žalovaná k závěru, že tyto skutečnosti zakládají důvod pro zahájení řízení dle nařízení Dublin III. Žalobce nemá na území České republiky žádnou stálou adresu pobytu. Žalobce uváděl, že podal žádost o mezinárodní ochranu na území Belgie a podle žalované záměrně zatajil skutečnost, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany také na území Rakouska. Toto chování žalobce chápe žalovaná jako záměrnou nespolupráci a nerespektování orgánů státní moci států schengenského prostoru a vzbuzuje v žalované obavu, že by se žalobce na území České republiky mohl skrývat. S ohledem na výše uvedené okolnosti dospěla žalovaná k závěru, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. S přihlédnutím k prokázanému jednání žalobce dále žalovaná dospěla k názoru, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je nedostačující.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované včas žalobu, v níž namítal, že žalovaná porušila § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 124 a § 129 zákona o pobytu cizinců, čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen návratová směrnice) a čl. 28 nařízení Dublin III. Žalobce poukázal na skutečnost, že si obstaral náhradní cestovní doklad s úmyslem vycestovat do země původu a sám se dostavil na cizineckou policii s úmyslem svou pobytovou situaci řešit a zajistit si legální možnost opustit území České republiky. Skutečnost, že v roce 2015 žádal o mezinárodní ochranu v Rakousku, žalobce neuvedl toliko proto, že ji opomenul a nepovažoval ji za důležitou. Žalovaná tudíž žalobce omezila na svobodě v situaci, která si to nevyžadovala. Zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců proto žalobce označil za neodůvodněné. Žalobce dále žalované vytknul, že se nezabývala možností uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) a c) a neuvedla žádné relevantní argumenty, proč jejich uložení nezvolila.

pokračování

[5] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 12. 2016, č. j. 2 A 103/2016 – 21, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. S ohledem na pobytovou historii žalobce dospěl soud k závěru, že je naplněna obava vážného nebezpečí útěku žalobce. Důvěryhodnosti žalobce rovněž neprospívá, že nedostatečně spolupracoval se správním orgánem, neuvedl, že požádal o mezinárodní ochranu na území Rakouska a nevyčkal rozhodnutí o této žádosti. Nelze proto dovodit, že když se žalobce dobrovolně obrátil na české orgány, vyčká také jejich rozhodnutí. Městský soud neshledal, že by došlo k porušení čl. 28 nařízení Dublin III a čl. 15 návratové směrnice. Městský soud dospěl k závěru, že žalobce měl vyčkat na území státu, který je příslušný k projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tj. Rakouska nebo Belgie. Možností užití mírnějších opatření se žalovaná zabývala a její úvahy v tomto směru považoval městský soud za správné a obhajitelné. Městský soud uzavřel, že žalovaná věc posoudila v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

II.

Obsah kasační stížnosti

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kterou posléze doplnil prostřednictvím advokáta, který mu byl ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 4 Azs 4/2017 – 24. Stěžovatel městskému soudu vytкнуł, že nevzal v potaz, že hodlal v nejbližší době vycestovat do Alžírsko. Tento úmysl stěžovatele dokládá letenka a obstaraný cestovní doklad (laissez-passer) ke vstupu do Alžírsko. Přístup žalované, která zabránila stěžovateli opustit schengenský prostor a vycestovat do Alžírsko označil stěžovatel za absurdní a v rozporu s účelem nařízení Dublin III. Cílem tohoto nařízení totiž není bezmyšlenkovitě zasílat cizince nelegálně pobývajících v schengenském prostoru do států příslušných k řešení jejich žádostí o mezinárodní ochranu, nýbrž rovněž umožnit efektivní návrat osob, které na území schengenského prostoru pobývají nezákonně. Nařízení Dublin III. navíc v čl. 24 odst. 4 pamatuje na situaci, kdy se členský stát rozhodne nelegálně pobývajících cizince přímo vrátit do země jeho původu a nevyužije systém předání. Členský stát může k takovému dobrovolnému vycestování poskytnout potřebnou součinnost. Závěrem stěžovatel uvedl, že probíhající dublinské řízení nebrání využití institut dobrovolného návratu podle § 123a zákona o pobytu cizinců a v případě stěžovatele by se dalo tolerovat jeho zajištění podle § 27 zákona o policii a policejní asistence při jeho odletu. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s

§ 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen opatrovníkem, kterým je advokát. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] V průběhu řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl dobrovolně repatriován do domovského státu a že na jeho adresu v zahraničí mu není možné doručovat písemnosti. Proto stěžovateli usnesením ze dne 28. 4. 2017, č. j. 4 Azs 4/2017 - 41, ustanovil stěžovateli opatrovníka.

[10] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení zákonnosti rozhodnutí žalované o zajištění stěžovatele za účelem předání podle nařízení Dublin III.

[11] Z obsahu právního spisu (úředního záznamu žalované ze dne 6. 12. 2016, č. j. KRPA-493682-1/ČJ-2016-000026) vyplývá, že žalobce se dne 6. 12. 2016 v 11:00 hod. dostavil na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend poté, co mu dne 5. 12. 2016 Zastupitelský úřad Alžírské demokratické a lidové republiky (dále jen „zastupitelský úřad“) vystavil laissez – passer č. 010/2016 určený k návratu do domovského státu. Stěžovatel dále předložil mimo jiné rezervaci letu Praha – Istanbul – Alžír na den 7. 12. 2016. Podle tohoto úředního záznamu stěžovatel sdělil, že po vydání cestovního dokladu k návratu do domovského státu mu na zastupitelském úřadu poradili, aby navštívil některý z útvarů cizinecké policie a požádal o vydání vízového štítku k návratu do domovského státu. Stěžovatel dále prohlásil, že si je vědom toho, že v České republice pobývá neoprávněně, ale že dne 7. 12. 2016 chce odcestovat domů. Kopie letenky i dokladu laissez – passer se nacházejí ve správním spise. Žalovaná téhož dne na mezinárodním letišti Praha ověřila, že letenka stěžovatele je platná a stěžovatel cenu za letenku řádně uhradil.

[12] Žalovaná však skutečnost, že stěžovatel předložil doklad laissez – passer a letenku, nijak nezohlednila, pouze ji zmínila v narační části svého rozhodnutí. Rovněž městský soud k této skutečnosti při přezkumu závěrů žalované nepřihlédl a nijak se jí nezabýval, přestože stěžovatel v žalobě upozorňoval na skutečnost, že cílem jeho postupu bylo pouze vycestování ze schengenského prostoru do domovského státu a že s ohledem na to bylo jeho zajištění bezúčelné, a tedy i nepřiměřené.

[13] Jak již bylo v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu mnohokrát řečeno, zajištění cizince představuje mimořádný institut, jehož využití je na místě pouze tehdy, kdy žádaného výsledku nelze docílit mírnějšími prostředky. Poukázat lze v tomto směru např. na rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publ. pod č. 2129/2010 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon*“. Podobně v rozsudku

pokračování

ze dne 21. 1. 2016, č. j. 2 Azs 300/2015 – 29, Nejvyšší správní soud vyslovil, že zajištění cizince „představuje mimořádný institut umožňující policii zásadním způsobem zasáhnout do práva na osobní svobodu. Toto právo je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka a je výslovně zaručeno v článku 8 Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, kterou je ve smyslu judikatury Ústavního soudu i Evropská úmluva, jakožto ratifikovaná a vyhlášená smlouva o lidských právech a základních svobodách (dále jen Úmluva); k tomu srov. zejména nálezy ze dne 25. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 36/01, publikovaný pod č. 403/2002 Sb. či nálezy ze dne 15. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 752/02, publikovaný pod č. 54, sv. 30, str. 65 Sb. n. u. US, oba dostupné též z <http://nalus.usoud.cz>.“ Zajištění cizince v žádném případě nelze chápat jako automatický postup v případě zjištění neoprávněného pobytu cizince a už vůbec ne jako trest za pobyt na území České republiky bez příslušného oprávnění.

[14] Tvzení stěžovatele o tom, že se dne 7. 12. 2016 hodlal letecky vrátit do země původu je doloženo listinnými důkazy (letenkou a dokladem laissez – passer). Nejvyšší správní soud proto považuje toto tvrzení stěžovatele za věrohodné a pravdivé. Tato skutečnost má přitom rozhodující vliv na správné posouzení věci. Jestliže totiž stěžovatel žalované přesvědčivě doložil, že se již následující den hodlá vrátit do země původu, nebylo s ohledem na princip proporcionality a minimalizace zásahu do jeho osobní svobody na místě jej zajistit za účelem předání dle nařízení Dublin III a omezit na svobodě. Rovněž závěr, že každé omezení osobní svobody jednotlivce musí být poměřováno mimo jiné hlediskem proporcionality, již Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil ve své judikatuře, viz např. rozsudek ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40. Poukázat lze rovněž na rozsudek ze dne 20. 4. 2017, č. j. 10 Azs 122/2015 – 150, v němž zdejší soud v bodě 15 konstatoval, že „zajištění cizince je omezením výkonu základního práva na svobodu zakotveného v čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina EU“). Z čl. 52 odst. 1 Listiny EU vyplývá, že každé omezení výkonu tohoto práva musí být stanoveno zákonem a musí respektovat podstatu tohoto práva a zásadu proporcionality.“ V bodu 20 preambule nařízení Dublin III se ostatně uvádí, že „[k] zajištění žadatelů by mělo docházet v souladu se zásadou, že osoba by neměla být zajištěna pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu. Zajištění by mělo trvat co nejkratší dobu a podléhat zásadám nezbytnosti a proporcionality. Zajištění žadatelů musí být v souladu zejména s článkem 31 Ženevské úmluvy. Řízení podle tohoto nařízení týkající se zajištěné osoby by měla probíhat přednostně a v co nejkratších lhůtách. Pokud jde o obecné záruky ve vztahu k zajištění, jakož i případně podmínky zajištění, měly by členské státy uplatňovat ustanovení směrnice 2013/33/EU, rovněž na osoby zadržované na základě tohoto nařízení.“

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatel nijak neprojevoval snahu požádat o mezinárodní ochranu, a naopak dobrovolně podnikal konkrétní kroky za účelem vyřešení protiprávního stavu (jeho neoprávněného pobytu na území České republiky) odcestováním do země původu na vlastní náklady, nemohlo jeho zajištění žádným způsobem naplnit účel nařízení Dublin III, kterým je určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a uplatňování společné azylové politiky Evropské unie, ani cizineckých předpisů, jejichž smyslem je zabránit nepovolenému pobytu cizinců na území České republiky a navrátit nelegálně pobývajících cizince do jejich domovských států, je-li to možné. Naopak zajištění stěžovatele bylo v rozporu tímto účelem, neboť v důsledku

omezení osobní svobody stěžovatel nemohl území České republiky opustit letem, na nějž měl opatřenou letenku a zajištěný cestovní doklad.

[16] V posuzované věci podle Nejvyššího správního soudu s ohledem na skutkové okolnosti tedy postačovalo ověřit, zda stěžovatel skutečně opustil území České republiky a to i s přihlédnutím k již zmíněné skutečnosti, že stěžovatel se na cizineckou policii dostavil bezprostředně (jeden den) před svým plánovaným odletem.

[17] Předchozí jednání a pobytová historie žalobce, kterou žalovaná zdůvodnila zajištění stěžovatele a neúčelnost uložení zvláštních opatření sama o sobě neznámá, že stěžovatele bylo skutečně nutné zajistit. O tomto závěru je Nejvyšší správní soud kromě výše uvedených skutečností přesvědčen také proto, že stěžovatel na území České republiky již plně respektoval pokyny dané mu úředními autoritami a postupoval podle nich, a na cizineckou policii se dostavil právě na základě rady udělené mu na zastupitelském úřadě. Také toto jednání stěžovatele potvrzuje, že skutečně hodlal dobrovolně opustit území České republiky.

[18] S ohledem na skutkové okolnosti případu Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaná stěžovatele zajistila v rozporu s principy nezbytnosti, proporcionality a minimalizace zásahu do osobní svobody cizince, a její rozhodnutí je proto nezákonné. Stěžovateli je tudíž třeba přisvědčit, že žalovaná postupovala v rozporu s účelem nařízení Dublin III a že městský soud pochybil, když při posouzení věci nevzal v potaz, že stěžovatel hodlal v nejbližší době vycestovat do Alžírsko.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] S ohledem na shora popsané důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek městského soudu i přezkoumávané rozhodnutí žalované jsou nezákonné. Podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. proto spolu s napadeným rozsudkem zrušil rovněž přezkoumávané rozhodnutí žalované s tím, že pro tento postup byly dány důvody již v řízení před městským soudem.

[20] Nejvyšší správní soud však současně nevyslovil, že žalované se vrací věc k dalšímu řízení. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 – 34, č. 2757/2013 Sb. NSS, v němž vyslovil, že „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznámá to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno.“

pokračování

[21] Z výše uvedených závěrů je třeba vycházet i v posuzované věci, neboť rozhodnutí žalované bylo vydáno podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a představovalo tak první úkon v řízení. Tyto závěry tak lze zcela nepochybně přiměřeně použít také v posuzovaném případě, kdy je zjevné, že stěžovatel neměl být zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III. Po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalované tudíž neexistuje řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno.

[22] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i rozhodnutí žalovaného, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudních spisů však nevyplývá, že by mu v řízení o kasační stížnosti nebo v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. Stěžovatel totiž byl v řízení před krajským soudem zastoupen a kasační stížnost podal prostřednictvím Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., jejímž předmětem činnosti je právní pomoc uprchlíkům. Stěžovatel ostatně ani netvrdí, že by mu v této souvislosti vznikly náklady řízení. Žalovaná úspěšná nebyla, právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že ani v řízení o kasační stížnosti ani v řízení o žalobě žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[23] Odměna opatrovníkovi stěžovatele Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 4 Azs 4/2017 – 41 (tímto usnesením byl uvedený opatrovník zároveň zproštěn povinnosti zastupovat stěžovatele jako advokát), jehož náklady tak nese stát, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava právního zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 2. 2017, podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony náleží opatrovníkovi stěžovatele odměna ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci žalobce náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy opatrovníkovi stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že opatrovník stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 1.448 Kč. Opatrovníkovi stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[24] K výše uvedenému určení odměny a náhrady hotových výdajů Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že si je vědom toho, že Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, nyní zastupuje stěžovatele jako opatrovník, přičemž odměna za úkon opatrovníka je v advokátním tarifu stanovena nižší. Uvedený opatrovník však zastupování stěžovatele převzal a kasační stížnost doplnil jako advokát, neboť byl ustanoven zástupcem stěžovatele již usnesením ze dne 24. 1. 2017, č. j. 4 Azs 4/2017 – 24. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud výši odměny a náhrady hotových výdajů určil podle ustanovení vztahující se k úkonům advokáta jako ustanoveného zástupce účastníka řízení, nikoli opatrovníka.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu